

LA PRESENCIA DE LA PERSONA ABSENT

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

El diumenge de l'Ascensió marca un abans i un després. Viure amb Jesús no devia ser fàcil, hi va haver moments molts durs que a la colla més propera els va costar d'entendre. D'altra banda, Jesús mateix es devia sentir molt sol enmig de la colla, precisament en aquests moments durs. A més el llenguatge de Jesús sempre era nou, inclús, saltava tots els prejudicis enquistats de tants segles. Només a ells se li podia ocórrer tractar les dones de tu a tu, i els nens, i les viudes, i els gentils. Vist des de fora, Jesús era un escàndol per a molts.

Els de la colla anaven de sorpresa en sorpresa. D'una banda se sentien indignes i, d'altra banda, se sentien escollits. Només a Jesús se li hauria acudit escollir persones tan diverses i contràries entre elles. Ja des de l'elecció trenca normes.

Hi ha biblistes que diuen que resurrecció, ascensió i Pentecosta fou un mateix dia. Però no n'hi ha prou per pair-ho tot. És millor pensar que van tenir estona per retrobar-se, perdonar-se, crear relacions noves impensables abans, passar estona junts i, sobretot, riure junts, fent que la colla fos més colla.

I continuaven de sorpresa en sorpresa. Quan Jesús ja no hi sigui, ells actuaran com ell; els dona la missió de ser missioners. Mai no seran com ell, però sí que faran com ell.

Els demana, més ben dit, els mana que no s'allunyïn de Jerusalem. És a Jerusalem on han passat els fets més transcendents de mort, dolor i joia, cadascú pel seu cantó. I és a Jerusalem on rebran tots junts l'Esperit Sant, on seran batejats amb l'Esperit Sant, que els donarà aquella força que ara no es pensen que poden tenir.

Després de l'Ascensió, encara embadocats mirant el cel, dos homes vestits de blanc els diuen: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel?». Els anomenen «homes de Galilea», o sigui, saben qui són i d'on venen.

Jesús coneix els nostres orígens i les nostres històries, les nostres pors, alegries i silencis. També a nosaltres se'ns demana que no ens encanem mirant el cel, que hi ha molta feina a fer i que cal la nostra presència per fer present Jesús aparentment absent. També a nosaltres, com als efesis de la segona lectura, se'ns demana estrènyer la unitat amb els lligams de la pau, anar a l'una, tots junts, amb la força d'«un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot».

Però aquesta unitat només es pot fer des de la diversitat de dons que cadascú ha rebut. Cada persona no té tots els dons, però fent unitat, gràcies als altres, cada persona rebrà el benefici de tots els dons, i tothom hi surt guanyant.

Així, doncs, tal com ens diu Jesús, anem per tot el món i anunciem la Bona Nova de l'Evangeli, que és bo i que és nou.